

φην τῆς ἐπιστολῆς) Πρὸς τὸν κύριον Σαιντωβίν βου-
λεῖσθαι· Μοντμαστρ.

ΡΟΒ. Ω! εἶναι δύο βήματα ἀπὸ ἐδῶ· θὰ τρέξω
παρευθὺς πρὸς τοὺς πόδας σου.

Κ. ΔΕΜ. Εἶναι σφραγισμένον· μὴ σοὶ δώσω τὸ
γραμματοφυλάκιον. Ζητεῖς ἀπὸ τοῦ κ. Σαιντωβίν,
τῷ διδόντι τὴν διεύθυνσίν μου καὶ τῷ λέγοντι ὅτι δέ-
νεται νὰ πληροφορηθῇ περὶ τοῦ ἀντικειμένου, κερδὶ
αὐθὰ ἀνησοχῇ.

ΡΟΒ. Θὰ ἐλθῃ ταχέως· ἔσω βεβαία.

Κ. ΔΕΜ. Ναί· ἀλλὰ θέλω νὰ ἦμαι βεβαία, ἐὰν θὰ
ἀποδώσω μίαν τοσαύτην ποσότητά πρὸς ἐκεῖνον,
ὅστις τὴν ἔχασεν.

ΡΟΒ. Τὸ γνωρίζω. Πρέπει κατ' ἀρχὰς νὰ τῷ εἰπω-
μεν ὅτι τὸ γραμματοφυλάκιον ἐμπεριέχει μίαν ἐπί-
στολὴν καὶ τινα ἐπισκεπτήρια. Ἐν τῷ σχολείῳ δὲ ἂν
εὐρισκεί τις· κἀνὲν κονδυλομάχαιρον ἢ ἄλλο τι, δὲν
ἦτον ἀρκετὰ ἀνόητος διὰ νὰ ἐρωτήσῃ. Τίνι ἀνήκει
τὸ κονδυλομάχαιρον; ἡ γραφίς; ἐλέγαμεν μόνον ἁ-
πλῶς: Τίς ἔχῃτε κἀνὲν πράγμα;

Κ. ΔΕΜ. Ὁρθῶς· μὴ χάνῃς ἐν τούτοις καιρὸν, ἀγα-
πητόν μου τέκνον.

ΡΟΒ. Θὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐν τέταρτον (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Κ. ΔΕΜΑΡ. Ὅποιαν χαρὰν θὰ φέρῃ ἐν ἐκείνῃ τῇ οἰ-
κίᾳ! Ἴσως θὰ ὦσιν ἐν ἀπογνώσει! Ἀλλ' ἴσως ἐπίσης
ὁ κτήτωρ τοῦ γραμματοφυλακίου τούτου εἶναι πλου-
σιος καὶ ἡ ποσότης αὐτῇ, ἥτις θὰ ἐποίει ἡμᾶς εὐτυ-
χεῖς, εἶναι δι' αὐτὸν μικρά! Ἰδοὺ ὁ κόσμος. Νομι-
ζῶ ὅτι ἀναβαίνει τις. . . . ὁ κρύψωμεν ταχέως
τὸν θησαυρόν. (θέτει τὸ γραμματοφυλάκιον ἐν τῷ
γραφεῖῳ).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Κυρία Δεμάρ, Κύριος Μορίν.

Κ. ΜΟΡ. (κτυπῶν ἔξωθεν) Κυρία Δεμάρ.

Κ. ΔΕΜ. Ω Θεέ! εἶναι ὁ κύριος Μορίν. (ἀνοίγει τὴν
θύραν).

Κ. ΜΟΡ. Σὰς ζητῶ συγχώρησιν διότι παρουσιάζο-
μαι εἰς τὴν οἰκίαν σας τόσο πρῶ· ἀλλ' ἔχω σήμερον
νὰ κάμω πολλὰς πληρωμὰς καὶ ἤλθον νὰ σὰς πα-
ρακαλέσω νὰ τελειώσωμεν τὸν μικρὸν μας λογαρια-
σμόν.

Κ. ΔΕΜ. Τὸν μικρὸν μας λογαριασμόν. Κ. Μο-
ρίν. . . . γνωρίζω ὅντως ὅτι σὰς οφείλω.

Κ. ΜΟΡ. Δύο μηνιαία. Μοὶ ἐζητήσατε διορίαν διὰ
τὸ πρῶτον, ἐλπίζω ὅμως διὰ τοῦτο. . .

Κ. ΔΕΜ. Δὲν εὐρίσκομαι, κ. Μορίν, εἰς κατάστασιν
νὰ σὰς πληρώσω.

Κ. ΜΟΡ. Καὶ ἐγὼ, κ. Δεμάρ, δὲν εὐρίσκομαι εἰς
κατάστασιν νὰ σὰς περιμένω περισσότερο. Εἶμαι
γὰρ ἄλλος ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ τῆς οἰκίας ταύτης, χρεώστων νὰ
πληρώω τὰ ἐνοίκια τῷ ἰδιοκτήτῃ, ὅστις δὲν γνωρίζει
ἄλλον πλὴν ἐμοῦ· πῶς θέλετε νὰ τὸν εὐχαρίστησω,
ἐὰν αἱ ἐνοικιασταὶ μου δὲν με πληρῶσωσιν;

Κ. ΔΕΜ. Ἐλπίζω, κ. Μορίν, ὅτι μία τόσο μικρά
ποσότης δὲν θὰ σὰς θέσῃ εἰς ἀμηχανίαν.

Λ. ΜΟΡ. Δὲν εἶναι μικρά ποσότης, ὅταν πρόκειται
νὰ ποτελεσθῇ μία μεγάλη ὁλοκλήρως· οἱ φιλόσοφοι εἶπον
ὅτι τὰ μικρὰ βυάκια σχηματίζουν τοὺς μεγάλους
ποταμούς, οὐδέ τις τὸ ἀγνοεῖ.

Κ. ΔΕΜ. Ἀπελπίζομαι. . .

Κ. ΜΟΡ. Ἡ ἀπελπίσις σας δὲν θὰ μὲι πληρώσῃ
τὰ ἐξδομήκοντα φράγκα ἅπερ μοι οφείλετε. Ὅταν
δὲν ἔχη τις προσόδους δὲν κατοικεῖ ἐν εὐτυχίᾳ, κυρία.

Κ. ΔΕΜ. Βλέπετε, κ. Μορίν, ὅτι δὲν ἐδίστασα νὰ
ναθῶ εἰς τὸ πλείστον πάτωμα, ὅταν εἶδον τοὺς πό-
ρους μου ἐξαντληθέντας. . .

Κ. ΜΟΡ. Πῶς ἐξαντλήθησαν οἱ πόροι σας; Δὲν τὸ
πιστεύω, διότι μοι εἶπατε ὅτι ἐζήσατε ἐν εὐπορίᾳ.

Β. ΔΕΜ. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐζήσα' ἐν εὐπορίᾳ διότι
ὁ κύριος τῆς κόρης μου ἦτο πλούσιος· προσβλήθεις
ὁμως ὑπ' ἀνηκούστων δυστυχημάτων, κατεστράφη
ὀλοτελῶς· ὁ γαμβρός μου δὲν ἔσωσεν ἢ τὴν τιμὴν
τοῦ· ἔμεινεν ἐν τῇ δυστυχίᾳ καὶ ἡ λύπη ὠδήγησεν
εἰς τὸν τάφον αὐτὸν τε καὶ τὴν θυγατέρα μου, κα-
ταλιπόντας ἐν τέκνον, διὰ τὴν ἀνατροφὴν τοῦ ὁ-
ποίου ἐπώλησα ὅ,τι εἶχον καὶ αὐτὰ ἔτι· τὰ ἐπιπλά
μου, ἐξαιρέσει τοῦ γραφείου τούτου, ὑπερεκράτησα
ὡς δοθέν μοι ὑπὸ τῆς κόρης μου.

Κ. ΜΟΡ. Τὸ γραφεῖον εἶναι ἀρκετὰ ὠραῖον.

Κ. ΔΕΜ. Διὰ τῶν θυσιῶν τούτων τὰ ἀγαπητόν μου
παίδιον δὲν ἀπέθανε τῆς πείνης. Με ἀντήμειψε καλῶς.
Γνωρίζετε τί ἔκαμε, Κύριε; Ὅταν ἔμαθε τὴν δεινὴν
θέσιν, ἐν ἣ εὐρισκόμεθα, πρῶτον τινὰ ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὸ σχολεῖον ὅπου τὸν ἐπεμπον καθ' ἑκάστην, ἔστη
εἰς τὴν γωνίαν ἔδου τινὰς ζητῶν νὰ κερδήσῃ τι ὡς
ἐδοθεράπων. Ὁ Θεὸς πύλόνησε τὰς προσπάθειάς του
καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ὁ ἄρτος δὲν τρώγομεν
εἶναι πρῶτον τῶν ἰδρώτων του.

Κ. ΜΟΡ. Ω! εἶναι πολὺ καλὸν τέκνον. Δὲν ἔπεται
ὅμως ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἔχετε περιουσίαν, δὲν ἔχετε
πόρους· ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος ἵνα σὰς
πρέχω κατοικίαν δωρεάν, ἰδοὺ ἡ μόνη ἀμύβασις, ἣν
δύναται νὰ συνάψω ἐν τῷ ἑκτῷ ἡμερῶν ἀπαιτῶ νὰ μοι
πληρώσῃτε τὰ ἐξδομήκοντα φράγκα, εἰδ' ἄλλως θὰ
λάβω τὸ γραφεῖον καὶ θὰ ὑπάγῃτε νὰ κατοικήσῃτε
ἀλλαχοῦ. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις. (ἀνα-
χωρεῖ) (ἔπεται συνέχεια).

ΓΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΙΑ.

Τὴν γῆν διατρέχουσι ἀπαρνούμενοι ἑαυτοῦς· Γερα-
πῶστολοι, πᾶσαν σκληραγωγίαν ὑφιστάμεναι ὥπως
μεταφέρωσι τὸν χριστιανισμόν εἰς ἀπαρμαρυσμέ-
νας χώρας. Ἀλλὰ πῶς ἐστὶν ὁ ἀπιστίας ὁ ἐξορίας
ἑαυτοῦ τῆς χώρας αὐτοῦ ὥπως ἐκπληττῇ ἀρχαῖς φυ-
λάς; Οὐδε εἰς εὐρεταίᾳ βάθονται ἐν ταῖς ἐστίαις
αὐτῶν τρέφοντες τὴν ἀλαζονίαν πρὸς καὶ χλευάζον-
τες τὴν ἀρετὴν ἣν δὲν δύναται νὰ ἀπομνησθῶσιν.